

Κύριε τῶν Δυνάμεων, μὲ τὴν Βουλὴν γενοῦ
καὶ βάλ' ἴγνο τοῦ
καὶ πνεῦμα σ' ὅσο κεφάλι τῆς
γὰ νὰ κυτῆ τὸ χεῖλι τῆς.

Πάλι παρὰ τυπικῆ, *τακτικῆ,*
συνειθισμένη, τακτικῆ,
κί' Ανατολικῆς μ' ἄντιση,
ποῦ λαχταροῦν ελευθερίαν,
κυττάζου τὸ σωτήριον
τοῦ κράτους Βουλευτηρίου
μὲ τοὺς κυρίους Βουλευτάς, τοῦ Θρόνου τοῦ Συμβούλου,
καὶ μ' ἄλλα μούσωνα τρανά,
καὶ ψιθυρίζου σιγανά:
νῦν ἀπολύεις, Δέσποτα, τοὺς ταπεινοὺς σου δούλους.

Πάλι παρὰ τυπικῆ, κί' ἔχω καθῆμι καὶ λύτη,
ποῦ δὲν κυτῆ τὸν μουγγῶ, μὰ κί' ὁ Κορφιάτης λείπει.

Καὶ πάλι χάσκου μερικῶι,
πάλι παρὰ τυπικῆ
μὲ τὰς συνήθεις τὰς πομπάς,
κί' ὁ τῆς Λευκάδος Τσαρλαμπᾶς
ξανακαθίζει, Περικλῆ, 'ψηλὰ' σ' ὅσο Προεδρεῖο,
καὶ σὰν χειμῶνας φαίνεται σεβασμῶς μὲ κρόν.

Πάλι παρὰ τυπικῆ... μορφὸς δὲν βλέπω νέας,
μόνο γαλῶνι μπόλιμο μὲ θέλγει καὶ φουστῆρι,
δὲν βλέπω καὶ τοὺς Βουλευτάς ἐκείνους τῆς Κραναίας,
ποῦ ἴνε πῶς δ' ἄφηρουν τοῦ Μήσιου μας τὴν στήνη.

Π. — Βλέπω καὶ μὰ μελαχροινῆ, ξυλίγη πατριώτη,
καὶ νὰ τὴν κλέψω μοδεχεται σὰν τὸν Κριμουκῆτην,
ποῦ ἴνε πῶς ἀπῆγαγε μὲ τρόπο μὰ δασκάλα
κί' ἔπῃγε καὶ τὴν ἔκρυψε τὴν ἄμοιρη σ' ὅσο Ἀλά,
πλὴν ἔπειτα τὸ γεγονός ψευδὲς διακλήθη,
κί' ὁ σοβαρὰ δὴνευσις ἐκτόπησε τὰ πλῆθη.

Πότε θὰ γίνου ρεμπελῶ
κί' ἀπαγαγαῖς μεγάλας,
νὰ κλείσου διὰ τὰ Σχολειά,
νὰ κλέψω μὲ δασκάλας.

Πότε καθένας Βουλευτῆς σὰν τὸν παραγωγίζου
οἱ λάμποντες ἐν τέλει,
καὶ δὲν τοῦ διορίζου
ἐκείνῳ ὅπου θέλει,
θὰ εἰχεται, βρὲ Φασουλῆ, σ' τὴν ἄμοιρη τὴν ἄλλη,
ποῦ πῆρε τὸν διορισμὸ γὰ συμφωρὰ μεγάλη;

Πότε θὰ γίνῃ ρεμπελῶ, πότε θὰ δοῦμι κί' ἄλλους
νὰ κλέβου μὲ δασκάλους.
Γὰ κῆττα ἰ ποδύγους μὲς σ' τῆς Βουλῆς τὴν αἰθουσα...
κῆττα μὰ γαλανόφθαλμη, ποῦναι σὰν τὴν Ἀρθουσα.

Κῆττα καὶ μίᾳ παρηνλῆ,
τὴ μάττα, τὴ γλυκῆτης 1..
Φ. — Ἄν' ἰρέπεσαι, βρὲ κουρελῆ,
ποῦσαι καὶ φαμελίτης;

Π. — Ρίχτει μαπαῖς λοξὰ λοξά...
λὲ φάμ λὲ φάμ ἰλ νὸ τὸ ἔδ,

κί' ὅτε ποτὲ μας προκοπῆ θὰ δοῦμι καὶ χαίρι
ἄν κί' ἡ γυναῖκες μὰ Βουλῆ δὲν κᾶνου, κακομοίρη.

Φ. — Πάλι παρὰ τυπικῆ μὲ γαλονάδου μένος
καὶ φουστῆριων καρτέμα...
νὰ κί' ὁ τῶν ἑπιση' Υπουργὸς βελλαδοφορεμένος
μὲ δαδὸ μεγάλ' ἄσπερα.

Πάλι παρὰ τυπικῆ κί' ἀρχὴ Βουλευτηρίου...

Π. — Πότε θάλλῃ κί' ὁ Βασιλεῖς;

Φ. — Μεσοῦντος Δεκεμβρίου.

Π. — Τὸν Ἀσημάκη, Φασουλῆ, κυττάζου τὸν ἐρίφη.

Φ. — Ὡς τόσο δὲν' ἠμπορεῖσαι νὰ τοῖβρου καμμὰ νύφη.

Π. — Κί' ὁ Νόντας κί' ὁ Καλλιφρονᾶς τῶρα σὲ ἴγνο θάμμη.

Φ. — Κί' ὁ Κυριακούλης ἐρχεται κί' ὁ Ταξίαρχης λάμπει.

Π. — Ἰδου τὰ πάντα, Φασουλῆ, κανέναν ἀλλαγμένον,
μόνον ὁ Πάλλης φαίνεται ἰγάκι κουρασμένον.

Φ. — Ὡς τόσο δὲν' ἠμπορεῖσαι νὰ τοῖβρου καμμὰ νύφη,
δοο τῆς στρουγγᾶς σου τᾶρηδ' σὰν σοῦ ζῆτοῦν χορτάρι.

Π. — Συλλογισμένον τὸν θεωρῶ, κᾶνω νὰ τὸν ροιήσω

ἄν εἶναι γὰ τὴν στρουγγα του νὰ τὸν παρηγορήσω.

Φ. — Ἐπὶ τοῦ Πάλλη, Περικλῆ, φωνάξω διατόρωσ...

Π. — Ὁδὸ μὴν ὁ μέγας 'Ερακλῆς ὁ καὶ ροαλοφόρος,
ὅπου σὰν ἀγροπνος φρονοῦς νυχθήμερον φυλάττει

καὶ Στέμμα καὶ Παλάτι,

τὶ θὰ γενῆ, βρὲ Φασουλῆ, σὰν πῶρη παρ' ἑλιπιδά;

Φ. — Ἰσως ἂν τὸ ροπαλο νὰ πᾶρη τὴν σανάδα.

Π. — Νάτην τοῦ κράτους ἡ Βουλῆ, ποῦ ἰ δὲν ἔδουσαι

γὰ νὰ συντρέψῃ τὰ δεσμὰ τόσοον Ρωμηῶν Μονῆικων,

πλὴν βλέπω μετὰ λύπης μου πῶς σήμερ' ἄποισιαι

ὁ Κόντες ὁ πολέμαρχος κί' ὁ Μούτος τῶν Πορτικῶν.

Φ. — Γιὰ κί' ὁ Κόντες τάχατι παρῶν δὲν εἶναι, μπουφο;

Π. — Θὰ ἔσοκονῆζῃ φαίνεται τὸν κῶκινου τοῦ οκοφου.

Φ. — Κί' ὁ Μούτος πῶς δὲν' φῶνιρη καθόλου, σ' τ' ὀκονῆζῃ;

Π. — Γιὰ τὸν λαῖμου τοῦ φαίνεται γαργάρας πῶς θὰ κᾶρη.

Φ. — Ἄγιοι πατέρες ἤλθαν...

Π. — Γιὰ δὲν ἤλθαν οἱ;

Φ. — Θὰ κᾶθονται σ' τὸν καρφονε κί' ἔξω σ' ὅσο περιβόλι.

Νάτην τοῦ κράτους ἡ Βουλῆ, ποῦ σὲ δουλειᾶς μᾶς βάζει,

κί' ὁ Πάλλης τῆς συγκαλέσεως Διάταγμα διαβάξει.

Π. — Τ' ἡβάσε, βρὲ Φασουλῆ, καὶ τῶρα κατεβαίνει.

Φ. — Ἄφου λοιπὸν ὁ Βασιλεῖς σ' ἔν' ἄνομα μῆνει

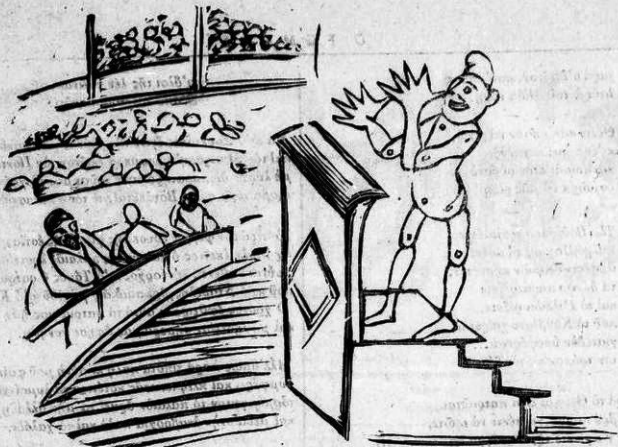
ἐγὼ σ' ὅσο βῆμα τῆς Βουλῆς μὲ στόμφο θὰ προβάλω

καὶ λόγο θὰ τοῦς βγάλω.

Ὁ Φασουλῆς ὁ φαφαλατῆς
πρὸς τοὺς κυρίους Βουλευτάς.

Μετὰ μεγάλῃς μου χαρᾶς εἰχου κί' ἐγὼ τὸ μάτι
πρὸς τοὺς κυρίους Βουλευτάς καὶ τοὺς ἀνιμωτισσοῦσους...
αἱ σχέσεις τρέχουσι ὀμαλαὶ μ' ἄλλα σχεδὸν τὰ κράτη,
πρὸ πάντων ὁμοῦ, κύριοι, μαζὶ μὲ τοὺς Ρωμοῦσους.

" Ἄν θέλετε νὰ μάθετε καὶ περὶ τῆς Γαλλίας
ῥωτήσετε τὸν Ρῆγα μας ὅταν ἐδὼ γυρίσῃ,
ἄν θέλετε νὰ μάθετε καὶ περὶ τῆς Ἀγγίας
ῥωτήσετε τὸν Βασιλεῖρα νὰ σὰς πληροφορήσῃ.

Ἄν θέλετε νὰ μάθετε καὶ γιὰ τὴν Ἀουστρία
 γωνήστε τὸν Βασιλῆά σὸν τίχης εὐκαιρία,
 ἂν θέλετε νὰ μάθετε καὶ γιὰ τοὺς Γερμανοὺς
 ῥοπιῶν ἐκείνων, ποῦ μιλᾷ μὲ συγγενεῖς τρανοῦς.

Ἄν θέλετε νὰ μάθετε καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους ξένους
 γωνήστε, παρακαλῶ, τὸν Βασιλῆά τοῦ γένους,
 γιὰ τὰς ποικίλας σχέσεις μας δὲν θὰ οὐδ' ἢ ναιεῖς,
 τίς ἔχει μόν' ὁ Βασιλῆς, ποῦχει τοὺς συγγενεῖς.

Καὶ τὸν Ρουμῆνῃν καὶ αὐτὴν τὸν ἔχομεν ἐξορίσταν,
 οἱ μὴ διετηρήθησαν αἱ σχέσεις μας ἀβραῖ,
 κ' ὡς τὸ τῆς εἰρήνης ἐπιλοῦν σὸν μέλλοιτα κ' ἄδοξοτον
 κ' ἔρπειον σ' ἄλλα εἴδηματ' αἰ ἔζαν σὸς, θρό, βρέ,
 ἔσι μικρὰ κ' ἀσημαντοῦς σχεδὸν ἀναμαλία
 γίνεταί καὶ σὸς σχέσεις μας μ' ἐθνάρια γελοία.

Ἄγαπῆτοι μου Βουλευταί,
 τοιαύτας σχέσεις ὡς αὐταὶ
 δὲν εἶχαμεν θαρρῶ ποτέ.

Καὶ τώρα σὺς παρακαλῶ
 γιὰ τῆς παιρίδος τὸ καλὸ
 νὰ εἴξετε τὸν Πάλλη
 κ' ὁ Κόντης νάλιθ πάλι.

Νοέμβρης εἶναι γῆρας μας, κ' ἄν παντοῦ καὶ χιόνια,
 καὶ παταχίγια βήματα κ' ἐκείνα τὰ μαρόγια.

Νοέμβρης εἶναι γῆρας μας καὶ βγαίνουν ἐσοκιοστράς,
 σ' ἑσὺς σκόνης τὸ λημέρι,
 κ' ἀρχίζουν ἢ χιονίστρας
 σὲ πόδι καὶ σὲ γέρι.

Νοέμβρης εἶναι γῆρας μας, ἀνάβρουν ἢ θερμάστρας,
 κ' ἀρχίζουν σφουγγαρίσματα, σαφάματα, καὶ πάστρας.

Νοέμβρης γῆρας μας ξυνηῖ λαὸ πολεμοκράτη,
 Νοέμβρης εἶναι γῆρας μας, κ' ἐγὼ τὸ σαμαμάθι
 ψῆνω τῆς γούβας κάστανα σὲ μᾶς φουρῶς τὴν σιάκη
 καὶ λέω τὸ περιφρημο τοῦ Μίδα παραμῦθι.

Νοέμβρης, πέφτουνε κλαδιά,
 μυρίζει παλαμῆδα...
 πῶς ἦθελα, μωρὲ παιδιά,
 νάχω ταβητὰ τοῦ Μίδα.

Ἵσως μ' ἐκείναις μοναχὰ τοῦ Μίδα τῆς ἀντάρας
 ν' ἀντίετα σὲ πατριωτῶν ἐφερογητὰ μ' ἀντάρας.

Ἀσπρίζουν κάμποι καὶ βουρά,
 λευκὸς χεμίον προβάλλει,
 καὶ σὺς παρακαλῶ ἔσταν
 νὰ εἴξετε τὸν Πάλλη,
 ποῦ τὸ Κουβέρνο χαιρέται...
 τὸν ἔρπο σὺς τὸν ἔξερετε.

(Ἐπλεν αὐτὰ μὲ σοβαρὸ
 κ' ἔξησος νὰ πῆν γερό,
 καθὼς τὸ κάνουνε πολλοί,
 κ' ἄρχισε πάλι νὰ μιλῆ.)

Φ. Ὁ Βουλευταί λαοφιλεῖς,
 τάδε προσέγει Φασουλῆς.

Νοέμβρης, βαρνευμαγιὰ,
 καὶ ἔξων Στόλιαν μπλόκοι...
 βουκὴ δὲν βρίζουνε τέρηδ
 καὶ πᾶν σὸυθ Θεοτόκη.

Ρήτορες σκούδουν σοβαροὶ
 κ' ἔχουνε καὶ συνάχι...

χαρά σ' ἐκείνον, ποῦ' μπορεί
ταῦτά τοῦ Μίδα νάχη.

Θέλω σάν τοῦτον νά γενῶ,
κί' ἐν πάσει κατανόξει
νά δέωμαι' σ' ὄνδρα νῶ
σαμάρα νά μᾶς εἰξη.

Τὸν Βούλγαρο τρομάξετε,
παλιόβλαχους ρημάξετε,
θραῦσιν δεσμῶν κηρύξετε,
τὰ δόντια παρατρίξετε
καὶ τὸ Παλλάδι εἰξετε,
ποῦ τὸ Κουβέρο χαίρεται,
γυαὶ δὲν ὑποφέρεται...
τὸν τρόπο οἷός τὸν ξέρετε.

Φανήτε πᾶ νὰ τὸ Θεὸ κα' ἴλλο παιδιῶτα
κί' ὄλο πλάφι, βρε παιδιά, γυρεῖτε νά τρώτε,
ἄλλοῦδς εὐθὺς ν' ἀφίνετε τὴν σπογγία σας τὴν πρώτη
κί' ἄλλου νά καταφύγετε σάν τὸν Καταφυγίωτα.

Νοέμβρης εἶναι γύρω μας...
γῆδ' πὲς μας, δεξέ μῆτρο μας,
Μήτσο προνοτοσπάνη,
τί κάνεις μὲ τὴν στάνη ;

Τί νά κάνω ; ... νά ! τὰρῆά μου μοῦ ξεφεύγουν τὰ σκασιμένα,
ἀν καὶ τὰχαι χορτασιμένα...
βρὲ δὲν ἔρχεσθε σ' ἐμένα ;
δὲν ἀκοῦν καὶ τὰγκά τοῦγκα
' οὔτου Κορρηάτη πᾶν τὴν σπογγία.

' Ὁρὲ Τζώρτζη, πῶς τὰ χάνω !...
δεξέ Τζώρτζη, τί νά κάνω ;

Τοὺς σφουρίζω, μὰ τοῦ κάνου... σφούριε μοῦ λὲν ἐκεῖνα...
καὶ θαρρεῖς πῶς ἔχουν πείνα ;
' Ἀπὸ χροῖσια περασμένα
τὰχουν κακομαθημένα.

Μόλις ἔπασα προσέθμ
μοῦ ξεφεύγουν τὰγκά τοῦγκα...
ἔχω καὶ τὸν κὴρ Ζαφμη,
ποῦ μὲ τρώει μὲ τὴν μογγία.

' Ἀη-Νικόλας' μῆτριος,
' μπήκαμ' σ' ὄνδρα χαμῶνα,
κί' ἀκόμη δὲν ἐγύρισε
' σ' τὸ κράτος ἡ Κορῶνα.

Μὲ πόθους καὶ μ' ὄνειρατα λαχάριας μας κρυφῆς
γυρεῖς κί' ὄνειρεται Μακεδονία — Κρήτη,
κί' ὁ τῆς Ἀδοτριάς' Ἰωσήφ καθὼς τὸν τῆς Γραφῆς
τῆς κάνει τὸν ἐξηγητὴ καὶ τὸν ὄνειροκρίτη.

Τρεῖς ἢ Πατρις ἢ λατρειῆ
καὶ τὴν ἀκοῦν οἱ δυνατοί,

κί' ὄλο τῆς λέν : πινακωτή,
εἰ' ἀπὸ τὰλλο μας ταῦτι.

Μὰ κί' ὁ Σουλτάνος ἔγινε τῆς γούνας μας μαῖνικι,
καὶ τὸν Μπιναῖρη' πᾶσιμα κί' ἐκείνον τὸν Ποτικη,
μὲ λύπην δὲ παρατηρῶ πῶς τοῦτα μας τὰ χροῖσια
δραβαίνουν, φίλοι Βουλευταί, μὲ τόση καταφρόνηα.

Τὸ πρώτον φέγγος ἔδωσε τῆς φωτεινῆς ἐστίας...
ἄχ' ἵποδ' ἐκείνος ὁ καιρὸς τῆς παλαιᾶς ἰητορίας ;
ποῦναι καθένος λήτοσρχος κί' ὁ Τάκος ὁ σατράπης ;
ποῦ κί' ὁ Νταβέλης, βρε παιδιά ; μὰ ποῦ κί' ὁ Κακαράνης ;
' Ὁ χρόνος ἐφθεῖρε κί' ἀτὰ τὰ πατριὰ μας ἦθη
καὶ μὲ ληστεῖαν σήμερα μᾶς ἀρησε συνήθη.

' Ἄλλ' ὄμως παρὰ τίποτα καλὴ κί' αὐτὴ μοῦ φαίνεται,
συμφέρι καὶ κλερονοσιὰς κοπέτογα νὰ λυμᾶνεται,
τόρμεμφυτον τὸ παλαιὸν ἀρεκί νὰ μὴν ἀλλάξη
καὶ μέσ' ὄτην ἀναβροχιά καλὸ καὶ τὸ χαλδί.

' Ἄλλ' ὄμως πρὸς τὴν δροσφὴν τοὺς δροφθαλοῦς μου φέρουν
τὴν Σύνδοκ τὴν ἔστακτον κηρύττω τὸν πατέρων.

' Ἡ τῶν δικαίων ἀμοιβή,
τοῦ κράτους ἡ παρασκευή,
τὸ φρόνημα τὸ στήχρονον γῆδ' ἡ κροποατριὰ
κί' ἐν γένει τὸ Ρωμᾶϊκο μοῦ δίδει τὴν ἐλπίδα
πῶς οἱ καλοὶ μας Βούλγαροι κᾶν θάττον κᾶν καὶ βράδιον
θάλλουν ἀνέλπιστα κί' ἔδδ,
καὶ μὲ χαρὰν θά τοὺς ἰδῶ
νὰ κάνουν ' Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας εἰς τὸ Στάδιον.

Κί' ἴσως ἐκεῖν' οἱ βάρβαροι νὰ εἰδουν καμμῆ' μέρα
κί' ἐκείν' τὸ Πανόραμα, ποῦ βροῖσκει' ἐκεῖ πέρα,
λαμπρότον ὡς κειμήλιον
τῆς Τεγγης τὸ Βασιλείον.
Καὶ τώρα βάζω, βρε παιδιά, μὴ πιδωμῆ' σ' τὴν μύτη μου
καὶ πᾶω γῆδ' τὸ σπῆι μου.

Μὰ καὶ μαρμάραις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὸ Λοῦβρο τὸ περιφρημο, τὸ Λοῦβρο τὸ γνωστό,
τὸ κοσμοζακονοτό,
τί μπουναμάδες ἔφερε, τί μπουναμάδες φέρει!
μακίριος ὅπου' μπορεί καὶ πᾶει καὶ τοὺς πόρεις.
Δάμπιας καὶ πολυέλλαιο, κρυστάλλ' ἀκτινοβόλια,
κί' ἄλλα νομφοτεγγήματα, ποῦ καταλάμπουν ὄλα.
Παρίσι, Δόντρα, Βενετιά, δὲν ἔξερεις τίτρεα τοῦτο
μὲ τὰ ποικίλα σκεῆθ' του καὶ τὸν ποικίλο πλοῦτο.
ἔβιναι τὸ Λοῦβρο τὸ γνωστό, ποῦ γοητεύει πάντα,
κί' ἔχει σπουδαῖαν ἔκπαισιν τοῖς ἐκατόν τριάντα.
ἔβιναι τὸ Λοῦβρο, Περικιλῆ, κασιθὴ τοῦ δραβῆλου,
ποῦ τρεῖε Κανελλόπουλος εἰς τὴν ὁδὸν Ἀλόλου.

Τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἡ Βοσπορις ἐκείνη
πασῶν τῶν οἰκωγεῖων ἀνάγνωμα θά γίνη.

Νὰ μεταφρασεῖς πολέμου Ρωσοῖταπειτικοῦ
ὅπου Πρίντζη Φραγκίσκου, γλαφυρῶς ἱστορικοῦ.